

Arrest

nr. 313 453 van 25 september 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. OMBA BUILA
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 22 april 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 maart 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. OMBA BUILA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 31 oktober 2019 toe op het Belgisch grondgebied als buitenlandse student en was in het bezit van een A-kaart die geldig was tot 31 oktober 2022.

1.2. Hij diende op 13 april 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische moeder. Op 11 oktober 2021 werd een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen.

1.3. Verzoeker diende op 22 maart 2022 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische moeder. Op 22 september 2022 werd een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen. Verzoekers beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd verworpen met het arrest nr. 284 961 van 16 februari 2023.

1.4. Op 4 september 2023 diende verzoeker een derde aanvraag in voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische moeder.

1.5. Op 7 maart 2024 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.09.2023 werd ingediend door:

Naam: D. Y.

Voorna(a)m(en): I. voor

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: (...)1989

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn moeder A. Y. R. (RR: (...)) van Belgische nationaliteit. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. "

Ter staving van het voorgaande werden volgende documenten voorgelegd:

- Ziekteverzekering

- Attestation de non fonctionnaire en attestation sans bien op naam van betrokkene dd. 28.09.2020 waaruit blijkt dat betrokkene geen inkomsten en geen onroerende goederen bezit.

- Attestation Sans Bien n° [...] /pop/2022 dd 08.04.2022, stellende dat de betrokkene, die in Kinshasa verbleef van 2013 tot 2020, geen eigendommen heeft, noch enige materiële eigendommen en roerende effecten bezit.

- Verzendbewijzen van geld van referentiepersoon aan betrokkene tijdens de période 2010 en 2018.

- Bijkomende overschrijvingen via Western Union en RIA, naar de betrokkene van afzender 'de maman' en van en naar derden.

- Overschrijvingen in België: rekeninguittreksels van een niet nader te identificeren bankrekening - verklaard door de raadsheer als bankrekening van de betrokkene - met overschrijvingen van de referentiepersoon dd 01.11.2023; dd 30.09.2023; dd 04.09.2023; dd 31.07.2023; dd 03.07.2023; dd 28.02.2023; dd 21.02.2023; dd 05.05.2022; dd 02.02.2022; dd 19.01.2022; dd 23.12.2021; dd 22.12.2021; dd 26.11.2020;

- Attest gezinssamenstelling dd 29.11.2023, bevestigende samenwoning betrokkene met referentiepersoon en betrokkene sedert dd 06.11.2019

- Overschrijvingsbewijzen vanwege de Federale Pensioendienst op naam van de referentiepersoon dd 23.11.2023 tbv 1.542,13 euro; dd 24.10.2023 tbv 1.360,70 euro; dd 23.10.2023 tbv 1.850 euro; dd 22.09.2023 tbv 203,91 euro; dd 20.07.2023 tbv 1.360,70 euro; dd 23.06.2023 tbv 1.482,29 euro; dd 24.05.2023 tbv 1.797,82 euro; dd 21.04.2023 tbv 1.482,29 euro; dd 24.03.2023 tbv 1.582,21 euro; dd

21.02.2023 tbv 1.582,21 euro; dd 24.01.2023 tbv 1.582,21 euro; dd 21.12.2022 tbv 1.522,85 euro; dd 23.11.2022 tbv 1.505,39 euro;
- Bewijs betaling huurprijs dd 23.10.2023
- Overschrijvingsbewijzen van loon naar de zus van de betrokkene, de dochter van de referentiepersoon, genaamde Y. A., B. ([...])

Ter staving van de bestaansmiddelen worden overschrijvingsbewijzen voorgelegd vanwege de Federale Pensioendienst. Echter, louter op basis van deze overschrijvingsbewijzen kan geen inschatting gemaakt worden van de netto bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon met voldoende regelmaat en stabiliteit beschikt. Immers, de overschrijvingsbewijzen bevatten geen informatie over de samenstelling van het pensioen van de referentiepersoon en of het pensioen niet deels is samengesteld uit een Inkomensgarantie voor Ouderen (IGO). Een inkomensgarantie voor Ouderen valt onder een financiële maatschappelijke dienstverlening en kan niet worden aanvaard als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid 1° van de wet van 15.12.1980 (arrest nummer 249.263 dd. van 16 dec 2020 en 249.264 van 16 dec 2020 van de Raad van State). Enkel het rustpensioen als werknemer van de referentiepersoon kan in rekening worden genomen. Echter, zonder een begeleidend schrijven van de Federale Pensioendienst kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet van vergewissen dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet deels bestaan uit IGO en dus ook niet bepalen welk deel van het pensioen wel in aanmerking kan genomen worden ter evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde artikel 40ter VW. Derhalve is er zonder bijkomende stukken geen zicht op de beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon conform art 40ter VW voortkomend uit het pensioen.

Wat betreft de bestaansmiddelen van de dochter van de referentiepersoon, kunnen deze evenmin in overweging genomen worden ter evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde art 40ter VW. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde is een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. In arrest nr. 277 621 van 20 September 2022 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen expliciet "(...) en kan er aldus geen rekening gehouden worden met de inkomsten van de verzoekende partij zelf. Verzoekende partij is het hiermee niet eens, maar de Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 de interpretatie aanvaardt dat de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bedoelde bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, "uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn" (RvS 12 mei 2021, nr. 14.373 (c)). (eigen onderlijning). (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019). Er kan bijgevolg geen rekening gehouden worden met de bestaansmiddelen van derden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Bovendien ligt bij de huidige aanvraag geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon over (een deel van) de bestaansmiddelen van haar dochter kan beschikken. Kortom, deze bestaansmiddelen worden evenmin in overweging genomen.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid is overbodig. Er is immers geen afdoende informatie in het administratief dossier beschikbaar om te kunnen vaststellen welke actuele bestaansmiddelen ter beschikking zijn.

De toetsing van art. 40ter is niet kunnen gebeuren, derhalve is ook niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zouden zijn.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter, waarin verwezen wordt naar art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meer bepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat als volgt luidt:

"Enkel middel: kennelijk onjuiste beoordeling en schending :

- *De artikelen 40ter, §2, al.2, 1°, 42, §1, al.2 en 62, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- *Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen;*
- *Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;*
- *Het evenredigheidsbeginsel ;*
- *De plicht tot zorgvuldigheid en voorzichtigheid als onderdeel van het beginsel van behoorlijk bestuur, dat vereist dat de autoriteit rekening houdt met alle elementen van de zaak;*

A) Normen waarvan wordt beweerd dat ze zijn geschonden

Artikel 40ter, §2, al.2, 1°, van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat :

"(...) De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt (...)"

Artikel 42, §1, tweede lid, van voornoemde wet bepaalt dat :

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,]2 dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Artikel 62, lid 1, van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat :

"Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden."

De motivering van een administratieve beslissing moet "voldoende zijn, dat wil zeggen volledig, nauwkeurig en ondubbelzinnig" (M. HANOTIAU, De Raad van State, administratieve rechter in cassatie, in Le citoyen face à l'administration - Commissions et juridictions administratives : quels droits de la défense?, Luik, Editions du Jeune Barreau de Liège, 1990, p.151).

De motiveringsplicht vereist dat de administratie de wettelijke bepalingen en feitelijke gronden uiteenzet waarop een beslissing is gebaseerd (formele gronden), en er ook voor zorgt dat de gronden verifieerbaar, nauwkeurig, relevant, adequaat en ontvankelijk zijn (materiële gronden) in het licht van de individuele omstandigheden.

Met andere woorden, de formele motivering van administratieve handelingen is een substantiële formaliteit die bestaat uit de vermelding, in het instrumentum van een administratieve handeling, van de rechtsgronden, d.w.z. de normatieve bepalingen die de opsteller van de handeling toepast, en de feitelijke gronden, d.w.z. de omstandigheden die ten grondslag lagen aan de vaststelling van de handeling, die de grondslag van deze handeling vormen.

Bovendien moeten de formele gronden toereikend zijn, zoals bepaald in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

De naleving van dit vereiste moet worden beoordeeld in het licht van de hoofddoelstelling van de wet, d.w.z. de adressaat van een administratieve handeling in staat stellen de feitelijke en juridische redenen te begrijpen die de administratie ertoe hebben gebracht de handeling in kwestie vast te stellen en hem bijgevolg in staat stellen de wettigheid en de relevantie van deze beslissing beter te beoordelen en bijgevolg ook de opportuniteit om deze voor de rechtbank aan te vechten. (C.E. 14 juni 2002, n° 107.842)

Het recht op een privé- en gezinsleven wordt gegarandeerd door alle internationale mensenrechteninstrumenten, in het bijzonder door artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling bepaalt dat :

"(1) Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

(2) Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

In dit verband is de "Guide to Article 8 of the Convention - Right to respect for private and family life" van de Raad van Europa, bijgewerkt op 30 april 2019, expliciet:

" 60. Het begrip "privéleven" is ruim en kan niet uitputtend worden gedefinieerd (Niemiets tegen Duitsland, § 29; Pretty tegen het Verenigd Koninkrijk, § 61; Peck tegen het Verenigd Koninkrijk, § 57), en kan "meerdere aspecten van iemands fysieke en sociale identiteit omvatten" (S. en Marper tegen het Verenigd Koninkrijk [GC], § 66).

In de loop van zijn jurisprudentie heeft het Hof echter richtsnoeren gegeven met betrekking tot de betekenis en de reikwijdte van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8 (Paradiso en Campanelli tegen Italië [GC], § 159).

Bovendien heeft het Hof door zijn ruimhartige benadering van de definitie van persoonlijke belangen jurisprudentie kunnen ontwikkelen die inspeelt op veranderingen in de samenleving en de technologie.

61. Het zou te beperkend zijn om de persoonlijke levenssfeer te beperken tot een "intieme kring" waarbinnen ieder individu zijn of haar persoonlijke leven naar eigen goeddunken kan leiden, en om de wereld buiten die kring volledig uit te sluiten. Artikel 8 beschermt het recht op zelfontplooiing, hetzij in de vorm van persoonlijke ontwikkeling, hetzij in de vorm van persoonlijke autonomie. Het omvat het recht van elk individu om zich tot anderen te richten om relaties met zijn medemensen en de buitenwereld aan te gaan en te ontwikkelen, met andere woorden het recht op een "sociaal privéleven" (Bărbulescu tegen Roemenië [GC], § 71; Botta tegen Italië, § 32). Het kan zich dus uitstrekken tot beroepsactiviteiten (Fernández Martínez tegen Spanje [GC], § 110; Bărbulescu tegen Roemenië [GC], § 71; Antović en Mirković tegen Montenegro, § 42) en commerciële activiteiten (Satakunnan Markkinapörssi Oy en Satamedia Oy tegen Finland [GC], § 130). Er is dus een gebied van interactie tussen het individu en anderen dat, zelfs in een openbare context, binnen de sfeer van het "privéleven" kan vallen (Uzun tegen Duitsland, § 43; Von Hannover tegen Duitsland (nr. 2) [GC], § 95; Altay tegen Turkije (nr. 2), § 49)".

Met betrekking tot gezinshereniging onderzoekt de jurisprudentie ook of de weigering van verblijf verenigbaar is met artikel 8 EVRM, in het licht van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat aanvaardt dat leden van het gezin van burgers van de Unie een gezinsleven kunnen hebben.

Volgens de auteurs, is het recht op eerbiediging van het gezinsleven een relatief recht en zal de schending ervan worden getoetst aan het klassieke evenredigheidsbeginsel.

Het evenredigheidsbeginsel is een beginsel van Belgisch en Europees recht dat vereist dat er een evenwicht wordt gevonden tussen een maatregel, het doel ervan en de nadelen die het veroorzaakt voor de kiezer.

Zodra het bestaan van een gezinsleven is vastgesteld, moet dus worden onderzocht of de genomen maatregel een inmenging in dat gezinsleven vormt. Als er sprake is van inmenging, moet vervolgens de evenredigheid van de inmenging worden onderzocht. Dit houdt in dat de wettigheid van de maatregel, de legitimiteit van het nagestreefde doel en de doeltreffendheid en de noodzaak van de gebruikte middelen moeten worden beoordeeld.

De plicht tot zorgvuldigheid, die deel uitmaakt van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, vereist dat de autoriteit de feiten nauwgezet opzoekt, de informatie verzamelt die nodig is om een beslissing te nemen en rekening houdt met alle elementen in het dossier, zodat zij haar beslissing kan nemen met volledige kennis van de feiten en na een redelijke beoordeling van alle elementen die nuttig zijn voor de oplossing van de zaak.

De zorgvuldigheidsplicht vereist dat de overheid "ervoor zorgt dat zij, voordat zij een beslissing neemt, alle relevante informatie over de zaak verzamelt en zorgvuldig bestudeert, zodat zij met volledige kennis van zaken een beslissing kan nemen". (C.E., 23 februari 1996, nr. 58.328)

Deze plicht vereist ook dat de administratie "een volledig en specifiek onderzoek van de feiten van de zaak uitvoert alvorens een beslissing te nemen". (C.E., 31 mei 1979, nr. 19.671)

"De materiële zorgplicht vereist dat alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen bij de voorbereiding en het nemen van een beslissing door de overheid. Voorzichtigheid bij het achterhalen van feiten en het vereiste van een zorgvuldige afweging vormen een essentieel onderdeel van het recht" (CE nr. 130.662, 27 april 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99).

De plicht tot zorgvuldigheid vereist dat de overheid rigoureuus is in haar zoektocht naar de relevante feiten, in haar overweging van al deze elementen en in haar toepassing van het recht op de feiten ("gerapporteerd door feiten die zijn vastgesteld door de autoriteit "), Uit de taak van de Raad van State om het recht te waarborgen vloeit echter voort dat hij moet nagaan of de overheid haar versie van de feiten heeft verkregen met inachtneming van de regels inzake bewijsverzekrijging en of zij bij haar onderzoek naar de feiten werkelijk blijk heeft gegeven van de grondigheid die haar plicht is" (C.E., Claeys, nr. 14.098, 29 april 1970).

B) Ontwikkelingen in het medium

(1) Artikelen 40ter, §2, al.2, 1° en 42, §1, al.2, van de wet van 15 december 1980

Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 legt het verblijfsrecht van meer dan drie maanden vast voor familieleden van Belgen die voldoen aan de voorwaarden die het bepaalt.

Een van de voorwaarden van deze bepaling is het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

In dit geval is de wederpartij van mening dat deze voorwaarde ontbreekt.

In het bestreden besluit wordt gesteld dat ondanks de financiële documenten die verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om gezinshereniging heeft overgelegd, geen raming kan worden gemaakt van de netto-middelen van bestaan waarover de gezinshereniger - in casu verzoekers moeder - met voldoende regelmaat en stabiliteit beschikt.

Met betrekking tot de middelen van bestaan van de gezinshereniger - verzoekers moeder

Mevrouw A. Y. R. is gepensioneerd: ze ontvangt een maandelijks inkomen van de SPF Pensions.

De verzoeker is ervan op de hoogte dat inkomsten uit de IGO worden beschouwd als een vorm van sociale bijstand en daarom niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de middelen van bestaan van de Belgische verzoeker.

Hij wenst er echter op te wijzen dat de wederpartij in zijn geval zijn verzoek om een verblijfsvergunning heeft afgewezen zonder een volledig, specifiek en grondig onderzoek van de hem voorgelegde elementen te hebben verricht, in strijd met de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht.

In feite heeft de wederpartij haar standpunt bepaald en het bestreden besluit vastgesteld zonder onderscheid te maken tussen de inkomsten van verzoeker die in aanmerking moeten worden genomen en die welke niet in aanmerking moeten worden genomen. Zoals zij in de bestreden beslissing aangeeft, heeft de wederpartij

haar beslissing genomen zonder te hebben bepaald welk deel van het pensioen van A. Y. al dan niet in aanmerking kon worden genomen bij de beoordeling van haar bestaansmiddelen.

Bij gebreke van een dergelijk onderscheid weet verzoeker dan ook niet hoe de Dienst Vreemdelingenzaken tot de conclusie is gekomen dat zijn moeder geen stabiel en toereikend inkomen had.

Hij begrijpt ook niet hoeveel van het inkomen van zijn moeder werd beschouwd als een pensioen voor werknemers en hoeveel werd beschouwd als een gegarandeerd inkomen voor ouderen.

☐ De motivering van de bestreden beschikking berust niet op objectieve of mathematische elementen.

Bij lezing van de bestreden beschikking blijkt dan ook ontegenzeggelijk dat deze niet duidelijk en ondubbelzinnig de juridische redenering van de auteur ervan weergeeft. Bijgevolg kan verzoeker de motivering ervan niet begrijpen.

Geconcludeerd moet worden dat de wederpartij haar beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Met betrekking tot de beoordeling van de middelen van bestaan van de verzoeker

Artikel 42, § 1, lid 2, van de wet van 15 december 1980 nodigt de tegenpartij uit om de bestaansmiddelen vast te stellen die nodig zijn om de burger van de Unie en zijn familieleden in staat te stellen om naar eigen behoefte in hun levensonderhoud te voorzien zonder ten laste te komen van de overheid.

In casu blijkt uit het administratief dossier geenszins dat verweerder bij verzoeker de aanvullende documenten en inlichtingen heeft trachten in te winnen die nodig waren om het bedrag van de vereiste bestaansmiddelen te bepalen, overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980" en dat, integendeel, zoals aangegeven in de bestreden beslissing, de verwerende partij de schending van voormelde bepaling aanvaardt door te schrijven: "De betrokkene moet het bewijs leveren van de elementen waarop zijn vordering is gebaseerd, wat impliceert dat de vordering voldoende nauwkeurig en gemotiveerd moet zijn, en indien nodig zelfs bijgewerkt.

Het is dus de verantwoordelijkheid van de betrokkene om alle nuttige elementen ter staving van zijn aanvraag in te roepen of te verstrekken en het is niet de verantwoordelijkheid van de DVZ om deze elementen te horen voordat deze beslissing wordt genomen", waardoor de bewijslast uitsluitend bij de verzoeker wordt gelegd.

Bij de indiening van zijn verzoekschrift heeft de verzoeker echter getracht zijn vordering te staven door een uitgebreidere lijst van documenten bij te voegen dan die welke de tegenpartij op haar website (<https://dofi.ibz.be/fr/themes/third-country-nationals/familyreunification/sponsor-belgian-national/majeur-article-40ter>) heeft verstrekt.

Indien de wederpartij bij de behandeling van het verzoek van de verzoeker vaststelt dat zij niet over alle informatie beschikt die zij nodig heeft om tot een beslissing te komen, moet zij de verzoeker vragen deze aanvullende informatie te verstrekken om haar in staat te stellen haar zaak naar behoren te onderzoeken, wat hier niet het geval is.

In elk geval was dit belangrijke informatie die de andere partij nodig had. Om die reden stelde zij dat zij, bij gebreke van deze informatie, niet kon bepalen welk deel van het pensioen in aanmerking kon worden genomen bij de beoordeling van de middelen van bestaan.

Verweerder kon de toepassing van voornoemd artikel 42 dus niet buiten beschouwing laten op grond van het feit dat het inkomen van het groepslid ontoereikend was.

Zoals hierboven vermeld, komt de tegenpartij ten onrechte tot deze conclusie, aangezien deze niet gebaseerd is op enig objectief element.

Derhalve moet worden vastgesteld dat verweerder verplicht was nader onderzoek te doen naar de middelen van bestaan die nodig zijn om het huishouden in staat te stellen in zijn behoeften te voorzien zonder ten laste van de overheid te komen en om van de vreemdeling of van enige Belgische autoriteit alle documenten en inlichtingen te verkrijgen die nuttig zijn om de eigen behoeften van het huishouden vast te stellen.

Concluderend:

Bij lezing van de bestreden handeling moet worden vastgesteld dat de wederpartij verzoekers situatie niet concreet, gedetailleerd en globaal heeft onderzocht, terwijl de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de verplichting om rekening te houden met alle elementen van het geval en de verplichting om

grondig te werk te gaan, vereisen dat de administratie verzoekers situatie individueel, persoonlijk en grondig onderzoekt.

☐ *Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft de wederpartij haar zorgplicht geschonden.*

Met identieke motivering is de wederpartij de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde motiveringsplicht niet nagekomen door haar beslissing niet op feitelijk juiste overwegingen te baseren.

Al deze elementen zijn door de tegenpartij niet in aanmerking genomen bij de analyse van het dossier van de betrokkene. Het bestreden besluit moet derhalve nietig worden verklaard.

(2) Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens

De verzoeker beroept zich op zijn recht op een gezinsleven en op eerbiediging van zijn privéleven.

Er is wel degelijk sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM tussen verzoeker enerzijds en zijn moeder (en de andere leden van haar gezin) anderzijds, met wie hij sinds zijn aankomst in België samenwoont.

Dit criterium is door verzoeker aangetoond en wordt door verweerder niet betwist.

De door verweerder vastgestelde maatregel vormde echter een inmenging in dat gezinsleven, aangezien verzoeker daardoor werd belet legaal op het Belgische grondgebied te verblijven, waar zijn gezinsleden woonden. Alle zusters van verzoeker wonen in België en hij woont op hetzelfde adres als zijn jongere zus.

Daarom moet worden onderzocht of deze inmenging rechtmatig, gerechtvaardigd en evenredig is.

Bij de toetsing van de evenredigheid van artikel 8 EVRM volstaat het niet te verwijzen naar het bestaan van ernstige feiten die verband houden met de openbare orde, maar moet een correcte en concrete afweging worden gemaakt tussen het algemeen belang en de concrete en individuele omstandigheden van de verzoeker en zijn gezin .

Met betrekking tot de evenredigheid van de inmenging heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een lijst opgesteld met criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het afwegen van de betrokken belangen, waaronder met name de duur van het verblijf van de persoon en de nationaliteit van de verschillende betrokkenen.

Allereerst moet worden opgemerkt dat in de motivering van de genomen beslissing niet eens wordt verwezen naar het bestaan van dit gezinsleven, wat bewijst dat dit element bij de vaststelling van de beslissing niet eens in aanmerking is genomen.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat de inmenging die het besluit tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden vormde, geenszins evenredig was, gelet op de afweging van de betrokken belangen: het door de autoriteit nagestreefde doel enerzijds en het gezinsleven waarop verzoeker recht heeft anderzijds.

Ervan uitgaande dat het door de tegenpartij nagestreefde doel uiteindelijk was dat verzoeker geen financiële last voor de Belgische Staat zou worden, was de inmenging van de instantie derhalve noodzakelijk noch doeltreffend om dat doel te bereiken.

Vanaf Congo, waar hij had gewoond, was verzoeker altijd verzorgd door zijn moeder. Zodra hij in België aankwam, woonde hij bij zijn moeder en was hij volledig van haar afhankelijk.

De hele familie van de verzoeker bevindt zich in België: zijn moeder, zussen, schoonbroers, neven en nichten.

Er zij op gewezen dat verweerder in het licht van deze concrete, persoonlijke en actuele criteria geen onderzoek heeft verricht naar de evenredigheid van de door haar besluit veroorzaakte inmenging, in welk geval zij had moeten concluderen dat de weigering van verblijf onevenredig was in verhouding tot het nagestreefde doel.

Er was dus sprake van een duidelijke schending van artikel 8 EVRM, aangezien de inmenging van verweerder niet evenredig was aan het nagestreefde legitieme doel.

Het middel is dus gegrond.

(3) Het recht om gehoord te worden

Het besluit is genomen zonder dat verzoeker vooraf in kennis was gesteld van de gronden waarop zijn verzoek zou worden afgewezen, en dus zonder dat hij in de gelegenheid was gesteld opmerkingen te maken die deze gronden konden beïnvloeden.

Het recht om te worden gehoord maakt immers integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, een algemeen beginsel van het recht van de Unie (HvJEU, arrest van 5 november 2014 in zaak C 166/13).

Dit algemene beginsel van Europees recht is in dit geval van toepassing als is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden die het Hof van Justitie van de Europese Unie in bovengenoemd arrest heeft gesteld:

a) In de eerste plaats is de genomen beslissing (weigering van de verblijfsaanvraag) ontegenzeggelijk nadelig, aangezien zij verzoeker en zijn gezin belet het gezinsleven voort te zetten dat zij in België wensen te ontwikkelen;

b) In de tweede plaats voert de beslissing, genomen krachtens artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980, het Europees recht uit en meer bepaald Richtlijn 2003/86/EG1, die door deze bepaling in Belgisch recht wordt omgezet;

c) In de derde plaats kan niet worden betwist dat de eerbiediging van dit recht om te worden gehoord tot een andere beslissing had kunnen leiden. Indien dit het geval zou zijn geweest, zou verzoeker immers niet hebben nagelaten de hierboven uiteengezette opmerkingen te maken en alle informatie te verstrekken die nuttig zou kunnen zijn voor de behandeling van zijn verzoek.

Het bestreden besluit, dat nadelig is voor verzoeker, is dus genomen in strijd met het algemene Europese beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging en met name het recht om te worden gehoord, dat ook deel uitmaakt van de Belgische rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur.

Evenzo heeft de wederpartij artikel 62, lid 1, van de wet van 15 december 1980 geschonden, aangezien verzoeker niet in kennis is gesteld van het voornemen van de wederpartij om een negatieve beslissing te nemen ten aanzien van zijn verzoek en hem geen enkele mogelijkheid is geboden om bewijzen aan te voeren die deze beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De bestreden beschikking moet derhalve nietig worden verklaard."

3.2. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40bis, § 2, 3° en 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, 5de lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er zonder bijkomende stukken geen zicht is op de beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorkomend uit het pensioen en geen rekening gehouden kan worden met de bestaansmiddelen van de dochter van de referentiepersoon bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen aangezien de bestaansmiddelenvoorwaarde een voorwaarde is die enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en bij de huidige aanvraag geen enkel stuk voorligt waaruit blijkt dat de referentiepersoon over (een deel van) de bestaansmiddelen van haar dochter kan beschikken. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt, en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het evenredigheidsbeginsel vereist een billijke verhouding tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor verzoeker geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefte doel van het algemeen belang aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Verzoeker betoogt dat verweerder zijn beslissing heeft genomen zonder te hebben bepaald welk deel van het pensioen van de referentiepersoon al dan niet in aanmerking kon worden genomen bij de beoordeling van zijn bestaansmiddelen en dat hij bij gebrek aan een dergelijk onderscheid niet weet hoe de verweerder tot de conclusie is gekomen dat zijn moeder geen stabiel en toereikend inkomen had.

Hierbij gaat verzoeker uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag wordt geweigerd omdat verweerder zonder een begeleidend schrijven van de Federale Pensioendienst zich er niet van kan vergewissen dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet deels bestaan uit IGO. De verwerende partij kan dus niet bepalen welk deel van het pensioen wel in aanmerking kan worden genomen ter evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde in artikel 40ter van de vreemdelingenwet en omdat de toetsing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet is kunnen gebeuren en dat derhalve ook niet vastgesteld is dat de bestaansmiddelen ontoereikend zouden zijn. In zijn middel erkent verzoeker dat hij er van op de hoogte is dat inkomsten uit IGO worden beschouwd als sociale bijstand en daarom niet in aanmerking komen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De Raad herinnert er in dit verband aan dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid ook geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwaamen in de verblijfsprocedure die hij instelt en indien nodig zijn aanvraag te vervolledigen of te actualiseren. Verzoeker was er van op de hoogte dat hij, overeenkomstig artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, moest aantonen dat de Belgische referentiepersoon beschikte over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en dat daarbij geen rekening wordt gehouden met de inkomsten uit financiële maatschappelijke dienstverlening. Het kwam de verzoeker dan ook toe aan te tonen dat de inkomsten van de Belgische referentiepersoon voldeden aan de voorwaarden van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Door enkel overschrijvingsbewijzen van de Federale Pensioendienst over te maken, heeft de verzoeker geen duidelijk zicht geboden op de oorsprong van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Verzoeker maakt met zijn kritiek niet aannemelijk dat de motivering in de bestreden beslissing feitelijk onjuist, kennelijk onredelijk, onevenredig of onzorgvuldig is.

3.4. Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Hij klaagt aan dat verweerder in dit verband geen aanvullende documenten en inlichtingen heeft trachten in te winnen die nodig waren om het bedrag van de vereiste bestaansmiddelen te bepalen en dat verweerder de bewijslast uitsluitend bij de verzoeker legt.

Artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet overbodig is, aangezien er geen afdoende informatie in het administratief dossier beschikbaar is om te kunnen vaststellen welke actuele bestaansmiddelen ter beschikking zijn.

De bewijslast met betrekking tot de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon ligt in de eerste plaats bij de verzoeker. Het komt dus eerst en vooral aan hem toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van zijn aanvraag tot gezinshereniging. Aangezien verzoeker geen afdoende informatie heeft bezorgd die een duidelijk zicht geeft van de beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dient de verwerende partij niet meer te beoordelen welke bestaansmiddelen de referentiepersoon en zijn familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Hij betoogt dat hij in zijn land van herkomst altijd verzorgd was door zijn moeder, dat hij zodra hij in België aankwam woonde bij zijn moeder en volledig van haar afhankelijk was, dat hij woont op hetzelfde adres als zijn jongere zus en dat zijn hele familie zich in België bevindt.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië*, (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Waar verzoeker zich beroept op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en stelt dat de inmenging die de bestreden beslissing vormde geenszins evenredig was gelet op de afweging van de betrokken belangen, moet erop worden gewezen dat dit niet dienstig is, aangezien hij geen duurzaam verblijfsrecht heeft in België en dus niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging. Wel moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn gezins- en privéleven hier kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. *In casu* beroept verzoeker zich op het feit dat hij in Congo altijd verzorgd was door zijn moeder en dat hij zodra hij in België aankwam bij zijn moeder woonde en volledig afhankelijk van haar was. De Raad merkt in dit verband op dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit evenwel anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *“Mokrani t. Frankrijk”* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Te dezen toont verzoeker geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan tussen hemzelf en zijn Belgische moeder.

In de mate dat verzoeker zich beroept op de schending van zijn privéleven, dient de Raad op te merken dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont dergelijke uitzonderlijke omstandigheden allerminst aan.

3.6. Verzoeker voert de schending aan van de hoorplicht. Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 13 oktober 2015, nr. 232.536; RvS 29 juni 2017, nr. 238.713).

De beslissing van de gemachtigde om een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie met Belgische nationaliteit te weigeren, kan echter niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het komt de vreemdeling die een welbepaalde verblijfsaanvraag indient toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van de aanvraag en hierin zijn persoonlijke situatie, die van belang kan zijn bij het beoordelen van de aanvraag, concreet toe te lichten en te onderbouwen met alle bewijsmiddelen die hij nuttig en relevant acht.

Het kon *in casu* dan ook van de verzoeker worden verwacht dat hij zelf bij het indienen van zijn aanvraag het initiatief zou nemen om alle informatie en stukken over te maken die nuttig zouden kunnen zijn voor de behandeling van zijn verzoek.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng september tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------	---

A.-M. DE WEERDT,	griffier.
------------------	-----------

De griffier	De voorzitter
-------------	---------------

A.-M. DE WEERDT	C. VERHAERT
-----------------	-------------